

Thomas Gunzig

Gấu - Chim gáy - Ong - Nhái bén

PHÚ QUÝ

Đấng chí tôn Moon Joon Jr, người điều tiết tài tình quy luật âm dương, người có sự hiển minh được nhân lên 5 lần nhờ ngài là con trai của thỏ, sư huynh của lợn, thúc bá huynh đệ của rái cá, sư điệt của rắn, và là phụ thân của rồng; ngài đã dạy cho anh biết thế nào là đau đớn. Ngay từ lúc anh nhập môn cái gọi là trường "Tự sơn chí nhiên hậu thoái khứ đích ba lãng"; ngài đã xé toạc cơ bắp của anh, bẻ khớp, bẻ xương, xẻ da, đốt mắt, rút móng tay, giật điện vào hai tinh hoàn, đâm dùi vào bụng, đổi chỗ các đốt xương sống của anh như thể người ta tráo các quân domino. Bruce* đã chịu đựng tất cả, với một sự điềm tĩnh lạnh lùng, điều mà về sau sẽ khiến danh tiếng của anh được vững vàng.

Nhờ đóng phim, với phong cách trẻ trung và hoang dại, với khuôn mặt nhỏ, đẹp như tạc của Triều Đình Trung Hoa, (mũi dọc dừa, để tóc sau gáy, và ba nếp nhăn giữa hai lông mày cho người ta thấy một sự khổ đau cô đọng) anh đã gom góp được một đồng tiền mà trước đây anh chưa từng mơ thấy. Đủ tiền để có thể ký những tấm chi phiếu 7 chữ số mà không toát mồ hôi, đủ tiền để người ta xun xoe trước anh mỗi khi bước vào Ngân hàng Đầu tư Quốc gia (BNI 100 -150, đại lộ Hans-Joachim de Baviere, 25680 Geneve). Và cuối cùng, trên hết, đủ tiền để cưới Kate, một phụ nữ Mỹ kiều mẫu tuyệt vời (24 tuổi, tóc màu hạnh nhân, mắt long lanh như linh dương, 175 cm, 50 kg, chơi nhạc của Bach trước bữa sáng trên một cây đàn piano trắng hiệu Steinway, hay trích dẫn John Keats, có bằng chuyên viên phân tích thị

trường sau 2 năm học ở UCLA). Tóm gọn một câu về Bruce: sau tất cả những tháng năm vắn vẹo thân thể theo tất cả các nghĩa và bắt nó tuân theo những gò bó tồi tệ nhất, giờ đây đã sống trong một thế giới xa hoa và đầy tiện nghi; với những bồn tắm được thảo, ga trải giường bằng lụa thiên nhiên, những bữa tiệc thượng lưu, những lời ân ái của Kate thì thắm trước cửa kính, ly cocktail Cosmopolitan (6 viên đá nhỏ nghiền vụn - 4,5 cl vodka - 2,5 cl Cointreau - 4,5 cl canneberge - vắt nửa quả chanh) cho anh và một Silk Stocking (chocolat nghiền vụn - 3,5 cl tequila - 3,5 cl kem cacao không màu - 2 thìa nước lựu – 4 hoặc 5 viên đá) cho Kate. Dưới bầu trời Los Angeles, anh chỉ cho nàng các vì sao, khai sáng cho nàng về thuật chiêm tinh Trung Hoa (sao Con Rận, sao Thiên hạc...), còn nàng thì kể cho anh về nền văn minh Hoa Kỳ, về âm thanh kiêu hùng của chiếc moto Harley Davidson Knight Spirit 1967 và sự quyến rũ như thôi miên của khẩu côn xoay 357 Magnum và về tác phẩm của Ron L. Hubbard mà nàng đã đọc không ngừng nghỉ: “Sự khám phá và tăng trưởng của năng lượng sống trong con người hiện đại - homo sapiens”.

Kate đã tặng anh hai đứa con xinh đẹp, chúng là những gì quý báu nhất của đời anh. Đứa đầu là một bé trai 9 tuổi, anh gọi yêu nó là Tiểu Đạo Tặc đứa thứ hai là một bé gái 7 tuổi anh gọi là Kho Báu. Tiểu Tướng Cướp có đôi mắt mèo và sự lịch thiệp nghiêm nghị của bố, nhưng cậu lại thừa hưởng từ mẹ một tâm hồn “dịu dàng” kiểu Mỹ, vì vậy cậu thích chơi trò chiến trận với những hình nộm Action-Men hơn là những mặt dây chuyền bằng ngọc mà trong một lần tới Hong Kong, Bruce đã mang về cho cậu. Còn Kho Báu thì ngược lại; cô bé có thân thể cao lớn và khuôn mặt của búp bê Barbie từ mẹ, nhưng cô lại có ý chí tri độn và một trí tuệ khô khan từ bố, điều này làm cho ai không biết rõ cô bé thì sẽ tưởng nhầm là cô xấu tính, xong thực ra đó chỉ là điều mà Bruce gọi là: "khí chất của loài hồ ly, truyền lại từ thời xưa, khi

các triều đại Trung Hoa thống trị vũ trụ".

HOÁ THÂN CỦA CÁI ÁC

Ở cách xa hàng ngàn hàng vạn cây số tổ ấm dịu dàng của Bruce, đánh hơi được mùi tiền của gia đình này, 4 thủ lĩnh tối cao của 4 hội kín Trung Hoa (hội Cổ Địa, có chim gáy là thần bảo hộ; hội Động Hải, có ong là thần bảo hộ; hội Hoả Khí, có gấu là thần bảo hộ và hội Trường Hoả có nhái là thần bảo hộ), hiếm khi như thế, lại cùng nghĩ về một vấn đề trong cùng một lúc. Ấy là lúc gần 19 giờ ngày 13 tháng 10. Trên bầu trời, đột nhiên, sao Hoả, sao Thuỷ, sao Kim liên kết lại, chiếu xuống Trái đất một trường điện từ cực mạnh. Ở Vịnh Su-Hi, quê quán của Hoǎng Già, thủ lĩnh tối cao của hội kín Trường Hoả mà nhái là thần bảo hộ, thuỷ triều dâng cao ngất. Nước dâng ngập cầu gỗ, đưa những cụm tảo đen ngòm bập bênh trước cửa nhà người làm vũ khí. Ở trên đỉnh Yi-Ho, quê quán của Bò Què, thủ lĩnh tối cao của hội Cổ Địa mà chim gáy là thần bảo hộ, một hiện tượng địa chất kỳ lạ đã xảy ra, làm nứt phiến đá, cắt đứt con đường dẫn đến nhà các cô gái làm nghề đâm bóp và đến các quán trọ có nhà tắm công cộng. Trong thung lũng Sa-Po phì nhiêu, quê hương của Nhện Bọ Hung, thủ lĩnh tối cao của hội kín Động Hải, mà ong là thần bảo hộ; một đàn khoảng năm chục con đười ươi đến trong đêm, phá phách những ruộng lúa và hái trước cửa Ngân hàng Nhân Dân. Cuối cùng, tại rừng già Si-Yu quê hương của Đà Điều Cười, thủ lĩnh tối cao của hội kín Hoả Khí mà thần bảo hộ là gấu, một vụ cháy xảy ra, bắt nguồn từ chân một cây sồi cổ thụ 500 năm tuổi, trong vòng một ngày đã lan sang toàn bộ nhà cửa, tiệm rui tiệm ăn, tiệm quần áo.

Thế đó, dưới ảnh hưởng của tính tình cáu bẳn, dưới ảnh hưởng gây tức tối của sự phối hợp giữa các hành tinh, và bởi bộ phim do Bruce đóng được chiếu trên kênh TRI nên Bò Què, Hoǎng Già, Nhện Bọ Hung và Đà Điều Cười cùng một lúc tự nhủ rằng, đã đến lúc mà cái gã thanh niên, vừa chân

uớt chân ráo di cư đến Hoa Kỳ mà đã sống như đế vương thế kia, phải cho chúng hưởng của cải của gã.

CÁM DỒ

Kẻ đầu tiên muốn làm một điều gì đó là Nhện Bọ Hung, thủ lĩnh tối cao của hội kín Đông Hải mà ông là thần bảo hộ.

Nhện Bọ Hung là một lão già nhăn nheo, tóc của lão nâu hơn phần lớn người Trung Hoa, rất hay cười và rất dễ thương với các cháu chắt của mình nhưng lão cũng có tiếng là tàn bạo vô cùng với kẻ thù. Lão cử đi 6 tay thủ hạ giỏi nhất để tóm chàng diễn viên điện ảnh. Bọn chúng đi cùng nhau trên chuyến bay trực tiếp Hong Kong - Los Angeles, chúng qua mặt hải quan bằng cách giả làm thợ cơ khí Trung Hoa học nghề ở Mỹ.

Chúng trú ngụ trong gác xép của tiệm ăn Tàu, tại đây, giữa những đồng hồ điểm tâm, chúng vạch ra kế hoạch hành động.

Đêm đến, sau khi khấn hồn chúa ông và làm 80 động tác vận nội công bí truyền, 6 gã đàn ông lướt vào đêm đen như một bầy côn trùng chết chóc, đến những ngọn đồi ở Beverly Hills; nơi ấy đêm nay gió lạnh ngoài biển đang thổi vào từ hướng Đông Bắc. Vô hiệu hóa hệ thống báo động, chúng đột nhập vào phòng khách qua cái cửa kính mở hé và tiến lên gác mà không gây ra một tiếng động nào dù nhỏ nhất, dưới con mắt thần nhiên của các phiên bản tranh của các danh họa Ý thời Phục Hưng mà Kate vẽ lại bằng bột hồ. Càng giữ im lặng hơn, chúng tiến vào phòng của hai vợ chồng; họ đang ngủ, trên những tấm khăn trải giường màu da trời bằng xa-tanh, căn phòng còn thoang thoảng mùi xạ hương của kem dưỡng hiệu Cerruti của người thiếu phụ. Một trong sáu gã tập trung sức mạnh tinh thần, vận nội công vào các khớp ngón tay, cho đến khi chúng cứng như những hòn cuội, hấn đập mạnh vào phần gáy không phòng vệ của Bruce.

Không khí dịch chuyển làm cho Kate thức dậy đột ngột. Ba gã đàn ông vây lấy nàng, một gã dí lưỡi dao vào cổ nàng và nói nhỏ vào tai: "Bọn tao có con trai của mày trong tay. Nếu mày muốn gặp lại nó thì chồng mày phải đóng cho chúng tao 33% tổng thu nhập trước khi nộp thuế. Mày có hiểu không? 33%!".

ĐIỀM TĨNH

Bruce không báo cho cảnh sát nhưng họ nói rằng những vụ việc giữa những người Trung Hoa thì người Trung Hoa tự giải quyết. Dưới ảnh hưởng của nỗi đau và sự xúc động, liền sau những ngày tháng tập luyện để chịu đựng mọi loại đau khổ, những neuron thần kinh của anh đóng kín lại như những con sò trong lòng nuôi khép vỏ lại khi thấy cua càng đến. Anh đã quyết định không nhượng bộ bọn tổng tiền, ngồi lại trong phòng khách và chờ đợi, còn Kate hoàn toàn trở nên điên loạn: "Khốn kiếp chưa! Anh làm cái trò gì thế? Chúng có thể làm hại thằng bé! Trời ơi, tôi sẽ không thể chịu nổi điều đó...". Đầu tiên, hai vợ chồng nhận được một cú điện thoại trên hệ thống PCV, trong đó, một gã đàn ông bắt chàng tài tử nhất thiết phải trả tiền chuộc theo lần một. Vài ngày sau, cú điện thứ hai gọi đến, ở đầu dây bên kia, họ nghe thấy tiếng méo mào của Tiểu Đạo Tặc rằng người ta đối xử tệ với cậu và rằng cậu muốn trở về nhà.

Bruce chẳng nhúc nhích, ngồi lại trên ghế phô-tơi trong phòng khách và tập vài động tác hít thở để làm chậm nhịp tim của mình lại. Vài ngày nữa lại trôi qua và Kate không ngừng khóc lóc, rồi họ nhận được một cái hộp tròn nhỏ: một ngón tay của Tiểu Đạo Tặc. Bruce vẫn chẳng nhúc nhích, dù cho điều gì xảy ra đi chăng nữa thì anh đã có thể chôn chặt nỗi đau vào tận trong đáy tim. Trong 10 ngày tiếp theo, họ chẳng nhận được tin tức gì, Kate sút 6 kg, và cô chỉ ngủ được 6 tiếng nhờ chất Lexotan mà bác sĩ của gia đình kê đơn

cho cô. Còn Bruce, anh ta vẫn thản nhiên, khuôn mặt không một vết gợn, tóc tai sáng sủa, cơ bắp khô săn. Và rồi họ nhận được cái đầu bị cắt rời của đứa bé qua dịch vụ DHL, đặt trong một cái lò vi sóng, bọc trong giấy nhôm. Kate rú lên.

Nàng gào thét trong ba ngày liền không dứt, sau đó, nàng nói với Bruce rằng nàng sẽ phát điên, rằng nàng biết rõ điều này lắm, rằng nàng sẽ không thể chịu đựng nổi điều này. Bruce bảo vợ rằng cô cần phải mạnh mẽ, mạnh mẽ để cho anh, cho Kho Báu, rằng vết thương dù đau đớn nhất rồi cũng sẽ khép miệng, rằng anh sẽ bảo vệ cô, và rằng ở thế giới bên kia, chắc Tiểu Đạo Tặc cũng đang nhìn họ và mong muốn cho họ được khoẻ mạnh. Bác sĩ của gia đình kê đơn cho họ chất Xanax, và dần dần, hai vợ chồng cảm thấy đỡ hơn.

KIÊN NHÂN

Kẻ thứ hai muốn làm một cái gì đó là Hoǎng Già, thủ lĩnh tối cao của hội kín Trường Hỏa, mà thần bảo hộ là nhái. Hoǎng Già, mặc dầu tuổi cao nhưng vẫn giữ được một cơ thể cơ bắp đầy ấn tượng và một sức khỏe khác thường. Nghe đồn, lão được như thế là nhờ sử dụng bùa ngải làm từ buồng trứng cá voi. Đó là điều có thể, mặc dù đã già gần 300 tuổi, lão còn có thể mở nắp chai Coca bằng răng và bẻ cong những thanh thép có đường kính 1 cm.

Lão cử chính con ruột của mình đi. Đó là một gã đàn ông mảnh khảnh và khá xấu xí, mà lão chẳng thèm đặt tên, mà lão nuôi dạy gã lê la dưới đất, mà lão đánh đập gã hằng ngày để làm cho gã khắc nghiệt hơn, lão chửi bới gã để khơi gợi trong gã niềm hận thù và lão cho gã được theo học những bậc thầy về nghệ thuật ám sát tinh vi. Tóm lại, con trai của Hoǎng Già: Gã Không Tên, con người mà tâm hồn chỉ là hỏa ngục căm hờn đã hạ cánh xuống sân bay Los Angeles, dưới tấm hộ chiếu chuyên gia kế toán giả, đã quyết tâm bắt Bruce phải phun ra cho hắn 33% tổng thu nhập trước khi nộp thuế.

Gã không tên lập bản doanh trong một cái hốc ngoằn ngoèo ẩm ướt của một nhánh dẫn ra xa lộ. Gã không cần sưởi ấm, chẳng cần tiện nghi, gã ăn cỏ, uống nước mưa và chờ thời cơ, giống như một loại vi khuẩn đầm lầy Phi châu. Gã tập trung ý chí trong 2 ngày, mặc kệ những tiếng còi xe rú trên đầu, mặc kệ lũ chuột cống lướt qua mặt, và khi gã cảm thấy đã sẵn sàng, gã lập tức lên đường đến khu biệt thự của Bruce Lee.

Ấy là lúc chiều, một ngọn gió nóng từ sa mạc thổi qua thành phố như một máy sấy tóc, trên thị trường chứng khoán, chỉ số Dow Jones giảm nhẹ, ở Tokyo chỉ số Nikkei ngã lộn nhào và ở Pháp, chỉ số CAC 40 vẫn nguyên trạng. Gã không tên đứng vững với mọi sự ấy, như thể lần đầu tiên gã đi giết người vậy.

Vừa đến nơi, gã chui ngay vào bụi cây gai và ở đó, gã nhìn thấy hai vợ chồng Bruce Lee đang đi đi lại lại trong phòng khách. Gã Không Tên tập trung ý chí, làm cho tâm hồn của gã rắn lại, cho đến khi nó cứng và lạnh hơn băng ở các vùng cực; gã bèn đi vòng ra sau nhà để tới dưới cửa sổ phòng ngủ của Kho Báu. Tại chỗ, Gã Không Tên đảo ngược dòng điện não, thay đổi nhất thời cấu trúc phân tử lá gan của gã, làm cho nó trở thành một thực thể phản dẫn lực và gã tự nâng mình bay lên tầng trên nhờ “phi thiên thuật” cổ xưa, cách đây nhiều nghìn năm.

Sự chuyển dịch nhẹ của không khí mà Gã Không Tên gây ra đã đánh thức hệ thống báo động trong đầu Kho Báu. Lúc trưa, cô bé đã ngủ và mơ thấy ác mộng về những cái đầu bị cắt rời và những con hổ. Đúng lúc mà cô bé chuẩn bị đứng dậy thì cô nhìn thấy gã đứng trước mặt, nhỏ bé và xấu xí, những cánh tay gã vươn dài ra để tóm lấy cô.

TÌNH MẸ

Bruce đã phải tỏ ra cứng rắn với Kate, nàng đã gào lên: “Con tôi, chúng bắt mất con tôi rồi. Anh phải trả tiền chuộc đi. Em không muốn chúng làm bất

cứ điều gì với nó, em không muốn chúng làm hại con bé. Em muốn nó trở về đây, em xin anh, anh phải làm gì đi chứ!”. Bruce trơ như đá, trái tim anh khô cứng và lạnh lẽo. Anh tự nhắc lại cho mình cái quy tắc mà thầy Moon Joon Jr đã dạy: “Nỗi đau đón cả về thể xác cũng như tinh thần đều là kẻ thù tồi tệ nhất của con”. Và anh đã ngồi lại trông chiếc ghế bành to trong phòng khách, ánh mắt đăm đăm kiên định nhìn vào vệt bụi li ti trên bức tường sơn trắng, bỏ ngoài tai những lời kêu gào của vợ.

Một cú điện thoại gọi tới cho anh biết rằng bọn chúng đang giữ con gái của anh, rằng anh chỉ có thể gặp lại nó nếu anh trả cho bọn chúng 33% tổng thu nhập trước khi đóng thuế.

Bruce nói không, quay lưng ngồi vào chiếc ghế bành to và lại đăm đăm nhìn vào những vệt bụi trên tường sơn.

Hai vợ chồng nhận được, qua thư, một tấm hình chụp Kho Báu, với đôi mắt mở to khinh hãi nhìn ra ngoài khuôn hình. Bruce tiếp tục quay lưng vào tường, tiếp tục làm cho ý chí đánh lại, rồi anh đã thành công, trong việc xây vào trong đầu một bức tường bằng gạch titan, trong việc xoá khỏi mắt mình hình ảnh hãi hùng của Kho Báu.

Một tuần sau, Kate không còn được là cái bóng của chính mình nữa. Nàng nhợt nhạt và gầy yếu, hai mắt đỏ lừ và sưng mọng. Nàng không thêm mặc quần áo nữa, ở lỳ trong nhà, quấn một cái khăn tắm bản thủ, nốc sạch rượu trong quầy bar và nôn mửa vào toa-let mọi loại chất lỏng có màu.

Trong một gói hàng gửi qua dịch vụ DHL, họ nhận được trái tim của Kho Báu, một khối nhỏ bê bết máu mà Bruce chẳng khó khăn gì mà không nhận ra.

LINH GIÁC

Bò Què biết hẳn phải làm những gì còn lại. Bò Què luôn luôn biết hẳn phải làm gì, trí tuệ của hắn sáng như pha lê, hắn chẳng bao giờ nhầm lẫn. Chỉ số

thông minh của hắn ít nhất cũng bằng Kepler**. Sự nhạy bén của hắn chính xác như máy đo lượng tử, tóm lại, Bò Què thuần túy là một thiên tài.

Trước khi đi tới quyết định, hắn lui vào văn phòng chật hẹp của mình ở đầu làng, để đắm vào trong trầm tư sâu lắng, sau đó hắn cho triệu người đàn bà mà hắn gọi là chị gái.

Chị gái của Bò Què già đến nỗi mù không thể nhìn rõ những vật thể chỉ cách mù vài centimét; mù già đến nỗi nếu muốn cử động thì mù phải nhích từng tí một, từ từ và chuẩn xác, nếu không, xương khớp mù sẽ vỡ vụn ra như cám; mù già đến nỗi giọng nói của mù giống như được phát ra từ một cuộn băng ghi âm mono cổ lỗ sĩ. Dầu thế, trái chanh héo rúm ró, cái mù đàn bà tí tẹo luôn đứng trên bờ vực của sự đứt dây chằng, cái mù khốt sẵn sàng xuống lỗ này lại chính là nhân vật nguy hiểm nhất vùng Viễn Đông. Nếu chị của Bò Què đáng sợ đến mức như vậy là bởi từ nhiều năm ròng, để có đến hàng thế kỷ, mù ta đã học được ngôn ngữ của các loài thảo mộc. Mù nói chuyện với những cây leo, những cây hoa độc, những cây thân gỗ, với cả cỏ dại. Mù nói chuyện với các chồi non và chúng nghe lời mù như những đứa trẻ ngoan, mù nói chuyện với các cây thân đốt, chúng lắng nghe mù như như những chú chó nghiệp vụ. Mù có thể sai khiến cây anh đào đâm chồi, mọc rễ, ra quả, theo ý mù. Hoa uất kim hương, hoa thu hải đường, hoa bồ công anh chính là những người bạn tâm tình của mù. Mù đi máy bay tới Los Angeles, dưới hộ chiếu giả trong vai một người tư vấn thông tin, mù nghỉ lại 3 ngày trong một căn phòng tiện nghi của khách sạn Hyatt-Regency. Lúc này là đầu xuân, mù thấy được phấn hoa đang bay trong không gian và nhựa cây đang hùng hực chảy trong các thớ gỗ. Mù nghỉ ngơi, tắm nước thơm, sau đó xem phim hoạt hình trên tivi. Rồi khi mù cảm thấy rằng thời điểm đã tới, mù gọi lễ tân khách sạn yêu cầu một chiếc taxi đến Beverly Hills.

BÍ ẨN

Những gì xảy ra vượt quá khả năng nhận thức của con người. Khi Kate đang ở trong sân nhà, hóng gió mát theo chỉ dẫn của bác sĩ gia đình thì nàng ngửi thấy một mùi ngòn ngọt khó chịu bốc lên từ khu vườn nhà. Nàng đứng lên, qua cửa kính, nàng thấy Bruce đang quay mặt vào tường, nàng đi về phía mấy chậu đỗ quyên mà nàng nghĩ rằng mùi bốc ra từ đó. Nàng quỳ xuống xem xét, lúc này, mùi bốc lên rất mạnh và khó chịu. Nàng khua tay qua những bông hoa đang phô sắc trước mắt nàng, rồi nàng cảm thấy rung rung ở đầu các ngón, rất nhẹ, rất dịu dàng và dễ chịu. Sự rung động này lan ra cả cánh tay, rồi chiếm lấy cả cơ thể nàng. Trước mắt nàng, những bông hoa giờ chỉ còn là một bóng mờ lớn màu da cam. Kate chẳng còn nhận thấy gì nữa. Bruce chỉ nhận ra sự mất tích của vợ sau nhiều tiếng đồng hồ. Anh thoát khỏi trạng thái trầm tư mặc tưởng khi anh định đi vệ sinh và chẳng nhìn thấy vợ đâu. Anh gọi nàng, một lần, rồi hai lần: “Kate? Kate?”.

Anh đã lên tìm nàng ở phòng hai đứa trẻ đã chết, phòng tắm, “Kate! Kate?”, trong bếp, phòng chung của gia đình, nhà để xe. Chẳng có gì. Những dấu chân trong vườn dẫn anh tới chỗ toả mùi khó chịu, tại đây, những vết chân dừng lại, “Kate! Kate?”. Những bông hoa chẳng nói gì với anh. Anh có cảm giác là chúng đang nhìn đi chỗ khác.

Sau ba ngày, bưu điện chuyển tới anh một cuộn video dạng Betamax, trong phim, Kate xuất hiện trên nền một bức tường gạch và nàng đọc cho anh những lời đã bị buộc học thuộc lòng: “Đồ đàn độn kia, - nàng nói, - nếu anh không trả cho bọn họ 33% thu nhập thì tôi sẽ bị đánh đập và cưỡng hiếp cho đến chết. Nhớ lấy, 33% tổng thu nhập trước khi nộp thuế.”

Nhìn khuôn mặt bầm dập của vợ, Bruce cảm thấy có cái gì đó quay cuồng trong tận đáy lòng, một nỗi đau không tên lạnh buốt, một khe nứt vô đáy mà từ đó vẳng ra tiếng kêu của những người thân đã mất trong gia đình. Bruce tắt màn hình và đứng như mọt rế trước cửa kính. Ngôi nhà im lặng như một

hầm mộ Ai Cập cổ. Trong một lúc, anh đắm đắm ánh mắt trống rỗng nhìn bầu trời, rồi anh bật ra một tiếng kêu từ đáy ruột, một tiếng kêu trong đó lẫn lộn mọi cảm xúc mà anh không hiểu, một tiếng kêu chết chóc và buồn thảm. Sau đó anh cảm thấy mình trống trải khác thường. Trống trải nhưng đỡ hơn và anh lại quay về ngồi xuống chiếc ghế ở phòng khách, kiên định nhìn vào tường và nghĩ về đáng chí tôn Moon Joon Jr và những bài học của ngài. Dần dà, những quay cuồng đã lui, khe nứt đã khép miệng và những tiếng kêu nín bật.

Một tuần sau, Bruce nhận được qua bưu điện, một cuộn video khác dài 240 phút, trong đó, trên nền của bức tường gạch, Kate bị đánh đập và hãm hiếp cho tới lúc chết.

NGU ĐÀN

Đà Điều Cười, thủ lĩnh của hội kín Hỏa Khí, có thân bảo hộ là gấu, đã xem xét rất kỹ lưỡng thất bại của ba thủ lĩnh kia và hấn rút ra kết luận rằng đã đến lúc hấn phải hành động.

Đà Điều Cười là tên trẻ tuổi nhất trong các thủ lĩnh, và đấy đúng là ưu điểm duy nhất của hấn so với những người kia. Hấn không thông minh lắm, không uy vũ lắm và hấn chả có một chút xiu nào đáng vẻ biết ngoại giao.

Vậy Đà Điều Cười chẳng có một tí tẹo nào phẩm chất cần thiết để trở thành thủ lĩnh tối cao của một hội kín Trung Hoa và lẽ ra cứ theo logic thì hấn sẽ sống bằng nghề hái bưởi thuê hay đẩy xe cút kít ngoài ruộng suốt đời nếu không phải hấn, không nghi ngờ gì nữa, là người may mắn nhất trong thế hệ của mình. Nhờ may mắn, hấn thoát ly khỏi làng, nhờ may mắn, hấn trở thành thủ lĩnh, nhờ may mắn, hấn tiêu diệt hết các đối thủ, nhờ may mắn, hấn vẫn sống khỏe sau khoảng năm chục vụ ám sát hụt và nhờ may mắn, hấn biết rằng hấn sẽ thành công, hấn chắc chắn rằng 33% thu nhập trước thuế của Bruce sẽ thuộc về hấn.

Đà Điểu Cười đáp chuyến bay Quảng Đông - Los Angeles đầu tiên, dùng hộ chiếu thật của mình và nhờ may mắn, chả gây tí ti nghi ngờ nào với hải quan. Hắn đến khách sạn Hilton và hắn thuê được dãy phòng VIP Ambassador với giá của phòng đơn loại thường. Ở đó, hắn tắm rửa, nghe một đoạn nhạc Sting cũ rích trên kênh nội bộ của khách sạn và cuối cùng, vào tầm chiều, hắn đi tới Beverly Hills, đến nơi mà trước đây là ngôi biệt thự tràn đầy niềm vui của gia đình Lee, giờ đây chỉ còn là một cái hố thăm đăm. Nhờ may mắn, Đà Điểu Cười tìm ngay thấy Bruce, trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê do dùng quá liều chất Xanax và cả Lexotan mà bác sĩ của gia đình kê cho. Đà Điểu Cười kéo cái thân xác này lên tầng trên, vào phòng tắm, hắn trối tay Bruce vào tay vịn của bồn tắm hiệu Philippe Stark. Gã hắt nước lạnh thật mạnh vào mặt Bruce và nói: “Dậy!”.

“Thằng ngu! Dậy mau!”, Bruce ho sặc sụa và nghiêng răng. “Thôi, dừng lại, dừng lại, khỉ thật”. Anh mở mắt ra và nhìn thấy khuôn mặt của tên thủ lĩnh. Anh mỉm cười. Với vẻ rất dễ thương giống như đang nựng một con mèo, gã thủ lĩnh nói với anh: “Tất cả những gì tao muốn chỉ là 33% thu nhập trước khi đóng thuế của mày. Đâu phải chuyện gì to tát đúng không? Mà tao đâu có đòi hỏi gì nhiều, chỉ một lời hứa là đủ, mày chỉ việc nói “tôi xin hứa điều này với ông” thì tao sẽ để mày yên thân. Đồng ý nhé?”.

Bruce đã học được cách cưỡng lại mọi sự, cưỡng lại điều tệ hại nhất, điều xấu xa nhất. Anh đã học cách làm cho não bộ của mình trở lì như đá trong những lúc cần thiết. Gần như ngoài ý muốn của mình, anh nói: “Cút con mẹ mày đi, thằng khốn!”.

Đó đích thị là điều chẳng may mắn chút nào cho Đà Điểu Cười, lần đầu tiên, Thần May Mắn đã chơi khăm hắn, điều này thậm chí quá mới mẻ với hắn, đến nỗi làm cho hắn đau đớn như ăn một cái tát vào mồm. Hắn tự nhủ, rằng nếu thiên hạ biết hắn chưa bao giờ thực sự may mắn thì hắn có nguy cơ đổ

hết xuống sông xuống biển tất cả cơ đồ, quyền lực, bang hội của hắn, tất cả. Hắn cần phải thịt thằng ôn con này, cần phải dần nó nát như tương, phải cho nó biến thành con sâu con bọ mang bộ mặt con người, đấy, phải làm thế. Hắn lấy lưỡi dao Wilkinson của Bruce trong tủ thuốc và rít qua kẽ răng: “Tao sẽ thịt mày, thằng chó, mày sẽ thấy”.

Năm phút dài đằng đẳng sau đó, trước sự kinh ngạc tột cùng của hắn, Bruce vẫn trơ trơ. Đà Điều Cười thề rằng điều này quả là quá đáng ngạc nhiên với hắn, bởi mỗi lần hắn cắt gân của những đối thủ thì bọn này chẳng bao giờ lại không kêu khóc, lạy lục và hứa ngay với hắn bất cứ điều gì.

BÁT HẠNH

Sự nghiệp của Bruce đến đây là chấm hết. Không thể thực hiện những động tác đóng phim dù nhỏ nhất, các xương phim yêu cầu anh phải cuốn gói, phải thay tên đổi họ, phải chuyển nhà đi chỗ khác, và họ sẽ bịa ra cho anh một câu chuyện cổ tích gượng gạo, rồi họ sẽ bồi thường cho anh, nhưng họ không muốn nghe nói về anh nữa. Cô độc và què quặt, anh tự tìm lại chính mình từ khách sạn sang trọng này đến khách sạn sang trọng khác, số tiền thuê đã ngốn hết toàn bộ gia sản của anh. Anh muốn tìm lại sự thanh thản cho tâm hồn bằng cách tham gia một thời kỳ giáo phái Thần Bí Học mà xưa kia Kate rất thích. Ở đây, người ta lột hết của anh, cuối cùng, không đủ tiền trả cho những lần tắm nước thánh tẩy uế, anh phải rời khỏi giáo hội. Sau đó, anh chuyển sang học Yoga-Light do Deepak Chopra dạy. Anh kinh qua một khóa thực tập ở San Diego và trả 2.000 đô la cuối cùng của mình để được một mảnh bằng chứng nhận. Thế rồi anh lang thang trong thành phố hàng mấy tuần liền, kiếm ăn trong thùng rác của những nhà hàng bán đồ ăn nhanh, ngủ ở trạm chờ xe buýt và mơ về Kate, về Kho Báu, về Tiểu Đạo Tặc và hạnh phúc đã mất. Trong một cố gắng sau cùng, anh gọi điện thoại cho một người em họ hú họa nào đó, anh này là một tay buôn bán nhỏ vật liệu

điện tử ở miền Bắc nước Pháp. Anh ta bèn gửi cho Bruce một ít tiền và một tấm vé máy bay.

Sau khoảng mười giờ bay, Bruce đến một vùng ngoại ô ẩm ướt và xám xịt, nơi mà anh ở nằm trong căn hộ nhỏ xíu của cậu em họ. Sau vài tuần, cậu em họ khuyên anh nên dạy Yoga-Light tại nhà. Bruce bèn dọn dẹp và bố trí lại cái nhà để xe và có được một số khách hàng trung thành gồm toàn phụ nữ có tuổi và nhờ vậy anh có thể tham gia trả tiền nhà và các phí tổn khác.

Năm tháng trôi đi, những giấc mộng của anh ngày một nhiều hơn, dữ dội hơn và những hình ảnh của giấc mơ về đêm theo đuổi, ám ảnh anh ngay cả lúc ban ngày. Anh cảm thấy cuộc đời trượt qua các kẽ tay và anh nhìn nó trôi đi mà chẳng làm gì cả, không nghĩ ngợi, chẳng buồn rầu nhưng cũng chẳng có niềm vui. Thỉnh thoảng, một bộ phim của anh được chiếu trên tivi nhưng anh cũng chẳng nhận ra mình. Đó là một cuộc sống khác, một vũ trụ khác. Năm tháng lại trôi đi, lần này, nó xói mòn ký ức của anh, chùi rửa nó, xoá đi ở nó những hình ảnh những giọng nói ám ảnh, làm cho nó trơn nhẵn trắng tinh như tuyết mới rơi.

Vào một năm mùa đông mưa không ngớt, sau giờ dạy Yoga trong nhà để xe, anh đi lên căn hộ của cậu em. Hai người ăn tối rồi dọn dẹp trong im lặng, Bruce nhận phần đi rửa bát, sau đó, anh quay lại phòng khách, nơi mà tivi đang phát lại một trận đấu có hai đội, anh nói: “chú biết không, bây giờ anh cảm thấy hạnh phúc”.

Phạm Dũng dịch từ nguyên bản tiếng Pháp

Ghi chú:

*Bruce Lee: Thomas Gunzig đã cố ý đặt tên nhân vật chính trùng với tên của diễn viên điện ảnh Hồng Kông Bruce Lee, tức Lý Tiểu Long (1940-1973).

Đây cũng có thể là một ẩn dụ của tác giả.

Lý Tiểu Long sinh ở San Francisco, đóng phim từ năm 6 tuổi; sau Lý về Hồng Kông và trở thành diễn viên điện ảnh kiêm đạo diễn nổi tiếng với những bộ phim võ thuật. Năm 1973, Lý mất đột ngột trong một tình huống bí ẩn khi đang ở đỉnh cao sự nghiệp. Vợ Lý là Linda (gốc Thụy Điển) cùng hai con, một trai một gái, quay trở lại sinh sống ở Mỹ. Hai mươi năm sau, tức là năm 1993, con trai của Lý là Brandon Lee bị chết trong khi đóng phim do một viên đạn thật (thay vì đạn giả) bắn trúng bụng. - eVăn.

****Kepler:** Johannes Kepler, nhà thiên văn học nổi tiếng người Đức - ND.